

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 marca 2019 r.

w sprawie **M. G.**

oskarżonego z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 19 października 2018 r., sygn. akt II Ka [...]

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt VII K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,

2. kosztami sądowymi w przedmiocie skargi obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 października 2018 r., sygn. akt II Ka [...] Sąd Okręgowy w S. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z 27 lutego 2018 r., sygn. VII K [...] uniewinniający oskarżonych M. G. i D. K. od zarzucanych im czynów i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Ł..

Skargę od wyroku Sądu Okręgowego w S. złożył obrońca oskarżonego M. G. zarzucając naruszenie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. w związku z art. 454 § 1 k.p.k. „poprzez błędne przyjęcie przez sąd odwoławczy, iż same jego wątpliwości co do prawidłowości rozumowania i wniosków sądu I instancji w zakresie prawnokarnej

oceny czynów oskarżonych bez jednoczesnego wykazania w świetle własnych ustaleń konieczności wydania wobec któregośkolwiek z nich wyroku skazującego są wystarczające do przyjęcia wystąpienia przeszkody w postaci reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonego M. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960).

W niniejszej sprawie podstawą wydania zaskarżonego wyroku Sądu II instancji było wystąpienie przesłanki, o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k. Wbrew twierdzeniom autora skargi, który wywodzi, że w treści wyroku ani w jego uzasadnieniu nie wskazano precyzyjnie, która z przesłanek zawartych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. była podstawą rozstrzygnięcia, a jedynie pośrednio z treści uzasadnienia wyroku „można domniemywać, iż skutek taki wynika ze związania sądu odwoławczego regułą ne peius z art. 454 § 1 k.p.k.” w uzasadnieniu wskazano prawidłowo powody dla których uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania uznano za konieczne, jak też wskazano podstawę prawną. Sąd odwoławczy wskazał bowiem zarówno, że pomimo prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji

wadliwie przeprowadzona została przez ten sąd analiza sfery podmiotowej zachowania oskarżonych, a także ocena w zakresie bezpośredniego narażenia pokrzywdzonej na niebezpieczeństwo, o którym mowa w art. 160 § 2 k.k. zwłaszcza w relacji do art. 156 § 2 k.k. Sąd odwoławczy wskazał na konieczność przeprowadzenia niezbędnych, a pominiętych w wyroku Sądu I instancji, ustaleń w zakresie związku między zachowaniem oskarżonych, a możliwym skutkiem w postaci bezpośredniego narażenia na niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (z pominięciem na tym etapie faktu jego rzeczywistego wystąpienia), oraz w razie stwierdzenia istnienia takiego związku ustaleń w zakresie realizacji znamion z art. 156 § 2 k.k. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego było także dostrzeżenie braku jednoznacznej oceny przez Sąd I instancji w zakresie następujących kwestii: naruszenia przez oskarżonych reguł ostrożności oraz działania oskarżonych w ramach kontratypu sportowego działania na własne ryzyko przez pokrzywdzoną, będącą osobą niepełnoletnią, ale w wieku zbliżonym do pełnoletniości i uprawiającą niebezpieczny sport.

Jak wynika to jasno wynika z pisemnych motywów objętego skargą wyroku konieczność przeprowadzenia przez sąd *meriti* postępowania ponownego wynika z potrzeby dokonania ponownej i poprawnej oceny w zakresie wskazanych wyżej okoliczności. Nie budzi wątpliwości, że od wyniku dokonanych ostatecznie ustaleń zależeć będzie ocena w zakresie uniewinnienia albo pociągnięcia oskarżonych do odpowiedzialności karnej. W takim układzie procesowym Sąd Okręgowy w S. jako sąd odwoławczy, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem jak prawidłowo wskazał w swym uzasadnieniu, na przeszkodzie temu stał zakaz sformułowany w art. 454 § 1 k.p.k., określający jedną z reguł *ne peius*. Przepis ten stanowi, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co, do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. W takim wypadku kontrola w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego obejmuje ocenę prawidłowości zastosowania tego przepisu pod kątem spełnienia warunku, że sąd odwoławczy „nie może skazać oskarżonego”. Wymaga to wykazania przez ten sąd, że gdyby nie stwierdzone uchybienie, to mógłby zapaść wyrok skazujący, ale jego wydanie nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego

orzekania (por. m. in. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17, Lex 2428783). Na takie właśnie okoliczności powołał się Sąd Okręgowy w S., a ich istnienie wykazał w swym uzasadnieniu, czyniąc zadość wymogom, o których mowa w art. 437 § 2 k.p.k.

Powyższe uwarunkowania prawne, implikowały konieczność ponownego rozpoznania sprawy w całości przez sąd *a quo*, a zasadności takiego rozstrzygnięcia skarga obrońcy oskarżonego nie podważała.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.